KUIFJE
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
NEGENDE JAARGANG
PRIJS : 6 Fr. - IN NEDERLAND 40 Cts
35
HELENE BOUCHER
ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL

In 1930, te Parijs, in het appartement van architect Léon Boucher...
Ik maak je er geen verwijt van, kind, maar je bent de laatste tijd erg zenuwachtig
Wat is er aan de hand, Hélène?
Maar ik weet niet wat ik zeggen moet, papa... Ik weet niet wat ik voel... Ik weet niet wat ik wil...
Ik weet alleen dat ik gelukkig ben, nu ik weet dat ik van hem houd... Ik wil vliegen, zelf niet weten... Ik wacht ik zoek...
Ze is nog maar 22 jaar! Ze heeft nog al de tijd!
Ja, natuurlijk! Kunnen we aan tafel gaan?... Ha, daar komt je broer!
Wat is er Noël? Een telegram?...
Vreselijk nieuws! M'n vriend Jean Hubert is met z'n vliegtuig neergestort...
En die avond...
Het is net of de stem van Jean me roept... Piloot?... Waarom niet?
Op 4 Juli 1930 is ze toevallig op het vliegveld van Orly...
Juffrouw... heb je geen lust de luchtdoop te ontvangen? Ik ben reserveofficier en ken enkele piloten... indien je wilt...
Enkele minuten later...
M'n beste Folcalvez, ik stel je Hélène Boucher voor, die graag met jou zou willen opstijgen. Ze heeft nog nooit in een vliegtuig gezeten!
Een kwartiertje later...
Wel, Léno? Niet onder de indruk?
Ja! Het is énig! Ik vind het heerlijk te vliegen!
Diezelfde avond aan tafel...
Papa, mama... nu weet ik beslist wat ik wil worden... vliegenierster! Daar gelukt men alleen door eigen kunde...
Onzin, kind! Om je brevet te halen moet je honderden kostelijke leergangen volgen...
Helene kon haar droom niet verwezenlijken maar ze gaat iedere dag naar Orly om zij, die het geluk hebben te vliegen, na te gaan...
Als ik maar meer geld had!...

Juffrouw Boucher, sta me toe m'n vriend voor te stellen: Henri Farbos, directeur van de opleidingsschool voor piloten.
Je wilt dus leren vliegen ? Waarop wacht je nog om je te laten inschrijven in mijn school? Ik kreeg een studiebeurs voor een vrouwelijke leerling... Je mag ze hebben!
Op 18 Maart 1931 verhuist Hélène opgeruimd naar de school van Mont-de-Marsan...
Wees voorzichtig ! Mevrouw Farbos, ik vertrouw je Hélène toe... zorg goed over haar !
Wees gerust, mama! Ik schrijf je iedere dag !
Na 't geneeskundig onderzoek, is Hélène toegelaten...
Ik feliciteer je ! Je hart en je zenuwen zijn pulk in orde !
Hélène is een geestdriftige leerling en ze wil iedere dag vliegen...
Vandaag niet, juffrouw! De wolken hangen te laag... Je hebt gisteren twee keer gevlogen...
Maar, Mijnheer Claudet, je weet toch hoe ongeduldig ik ben !
Op 29 Juli 1931 krijgt Hélène haar brevet, ze is nu piloot ! Ze is de een en twintigste Franse pilote...
Van haar spaargeld koopt Hélène een « Avro-Cirkus ». Het is een tweedehands-machine, maar ze is er blij mee en laat zich inschrijven voor de rallye Cannes-Dauville. Na een uur...
Wat ? De olie komt niet meer door. Dat is pech ! Ik moet trachten te landen...
Ik moet olie hebben ! Hoe ver zijn we hier van het dorp ?
Vier kilometer ongeveer. Ik zal olie halen !
Hélène Boucher verliest een uur en ze heeft haast weer op te stijgen...
Hartelijk dank !
Doch nauwelijks opgestegen...
Lieve hemel, de motor remt voortdurend ! Omdraaien ? Dat betekent snelheidsverlies en de dood. Er blijft slechts...
De jonge pilote stuurt haar vliegtuig tussen twee populieren en sluit de ogen.
KRAAAK

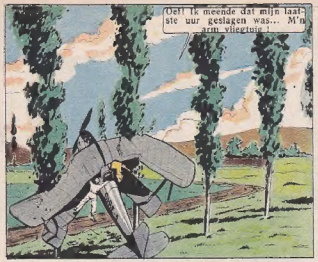
Oef! Ik meende dat mijn laatste uur geslagen was... M'n arm vliegtuig !

Hélène's vliegtuig wordt opgeknapt. Ze wil een grote raid wagen.
Parijs-Madagascar ? Dat is onzin ! Neem toch Parijs-Saigon dan kan je profiteren van onze kaarten en inlichtingen !
Accoord en hartelijk dank !

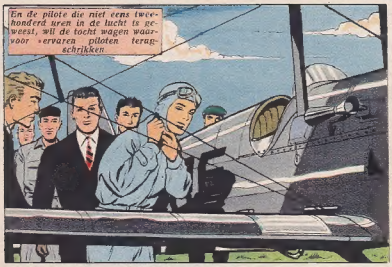
En de pilote die niet eens tweehonderd uren in de lucht is geweest, wil de tocht wagen waarvoor ervaren piloten terugschrikken.

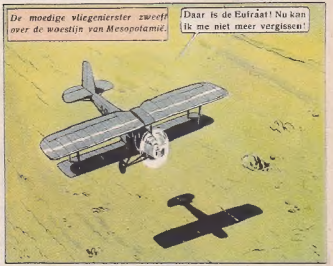
De moedige vliegenierster zweeft over de woestijn van Mesopotamië.
Daar is de Eufraat ! Nu kan ik me niet meer vergissen !

Daar heb je dat akelig lawaai weer. Aan die uitlaatklep hapert er wat... Ik ruik verbrand... Ik moet landen !

Hola, dat zijn mensen van de steek... maar ze zien er niet welgezind uit !

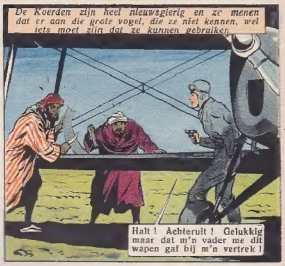
De Koerden zijn heel nieuwsgierig en ze menen dat er aan die grote vogel, die ze niet kennen, wel iets moet zijn dat ze kunnen gebruiken.
Halt ! Achteruit ! Gelukkig maar dat m'n vader me dit wapen gaf bij m'n vertrek !

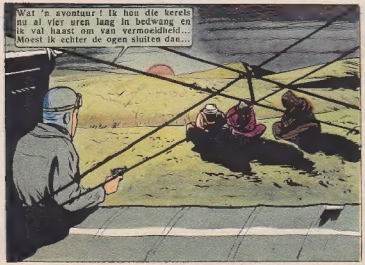
Wat 'n avontuur ! Ik hou die kerels nu al vier uren lang in bedwang en ik val haast om van vermoeidheid... Moest ik echter de ogen sluiten dan...

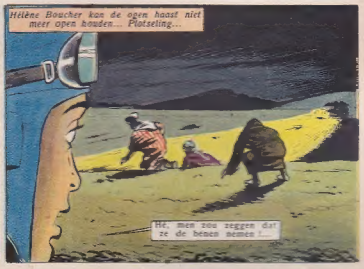
Hélène Boucher kan de ogen haast niet meer open houden... Plotseling...
Hé, men zou zeggen dat ze de benen nemen !

Een Franse pilote met motorpech te midden van de woestijn !

Je mag van geluk spreken! We komen hier slechts één keer in de maand voorbij.

We zullen trachten je toestel naar Bagdad te slepen.

Het toestel wordt zo goed en zo kwaad het gaat opgeknapt en enkele weken later rat Hélène de vlucht naar Parijs

Zusje, de pers gaat zich met jou bemoeien !

Ik hoop dat je nu een tijd thuisblijft om te rusten!

Neen, mama ! Tot hiertoe heb ik altijd gelerd, nu begint het ernstig werk!

Op 2 Augustus 1933 haalde Hélène Boucher, met een « Mauboussin », het hoogterecord voor dames neer voor toestellen van minder dan 450 kg.

Prachtig! Jij moest aan acrobatie doen ! Je hebt er de kwaliteiten voor !

Met een professor als jij. Dat trovat, zou ik willen beproeven!

Twee maanden later levert de jonge pilote een spannende match in luchtacrobatie tegen de Duitse Vliegenierster Vera von Bissing... Enkele dagen later...

Het is zo ver ! De firma Caudron engageert je. je mag de « Rafale 13 » besturen !

Dan probeer ik een aanval op de wereldrecords !

En Hélène Boucher kaapt op 8 Augustus 1934 het record over 1.000 km. in alle kategorien weg mit een kruissnelheid van 410 km. per uur...

Op 11 Augustus het record zuivere snelheid over 3 km. met vier passagiers.

Die avond wordt Hélène Boucher gevierd als een koningin...

Heb je niet de indruk een sprookje te beleven ?

Dat is ongehoord ! Sensationeel! Prachtig!

Ik geef eerlijk toe, dat ik me hier minder thuis voel dan in m'n « Rafale 13 ».

Helaas! vier maanden later, op 30 November 1934, stelde een dom ongeluk een end aan het leven en de loopbaan van Hélène Boucher.

Ze vervulde haar taak prachtig...

De natie bracht haar dit huldeadres :

« Helene Boucher, koninge piloote, was ontwapenselijking van het Franse meisje : nobelig, ondernehmig en koppig. Zij verwerkelijkte deen haar kinde en deed de mant bepaalde records en gaf haar leven voor de luchtvaart.

Volgende week : ROBIN HOOD

EINDE.

De Japanse nachtegaal

VERLEDEN week ontmoette ik een vriend reporter, die ik in lang niet meer had gesien.

We gingen een glas bier drinken op het terras van een café in het stadscentrum, en ik vroeg hem de interessantste anecdote, die hij tijdens de jongste weken had beleefd te vertellen.

— Wel je zult het misschien belachelijk vinden, zo antwoordde de reporter, maar wat me het meest getroffen heeft is het verlies van mijn Japanse nachtegaal. Ik had hem van een van mijn reizen meegebracht, en vertroetelde het beestje wanneer ik thuis was. Je kunt je niet voorstellen hoe aangenaam het is 's morgens door zo 'n nachtegaal gewekt te worden. Bij iedere thuiskomst was ik steeds blij het diertje in goede gezondheid terug te vinden en het herkende me steeds onmiddellijk en floot dan een hartelijke welkomstgroet.

Toen ik verleden week terugkwam van een reis uit het Zuiden, was mijn nachtegaalje weer opgetogen. 's Anderendags moest ik echter op het onverwachts weer weg. Alvorens te vertrekken had ik zijn bakje water en eten nog eens extra gevuld, en de vogel aan mijn moeder toevertrouwd, die er steeds zo goed voor zorgde als ik zelf. Na mijn afreis moest zij echter ook op het onverwachts ergens heen, en toen ze later thuis kwam dan voorzien, vond ze het beestje dood in zijn koetje. Zijn waterbakje was nog halfvol, maar in het bakje met eten was niets meer te bespeuren. Moeder was er het hart van in, toen ze me dat nieuws moest mededelen. En je kunt niet geloven hoe sterk me dat getroffen heeft!

Want ik hield veel van dat opgewekte diertje. Het was voor mij het symbool van de levensvreugde.

Wanneer je iets verliest waar je werkelijk van houdt, dan treft je steeds meer dan een veel belangrijker gebeurtenis waar je niet rechtstreeks bij betrokken bent. Besloot mijn vriend die deze anecdote belangrijker vond, dan vele dingen die hij in het buitenland had gezien en gehoord.

Kuifje

HOE LEVEN DE ESKIMO's

H. DECOUSSEMAKER, van Evere, leest «Kuifje» sedert 1952 en verzekert me dat hij het 't moolste van alle bladen vindt. Hij zou graag bijzonderheden vernemen over het leven van de vreemde volkeren zoals, daar zijn de Eskimo's, Indianen, Kongolezen en Egyptenaren. We hebben vroeger reeds dergelijke artikelen gebracht, en zullen daar zeker nog op terugkomen.

LEVE FRANS CRAENHALS EN FRED FUNCKEN!

ALLEREERST zou ik willen vertellen dat jouw blad het beste is dat ik al heb gezien, zo schrijft Jaap Ferwerda, van Nieuw Amsterdam (Drenthe), en hij gaat verder: «Er schijnen in België heel wat goeie tekenaars te zitten. Ik vind dat Frans Craenhals en Fred Funcken het beste werk leveren.» Goud voor Rome» vind ik ook heel spannend.»

Jaap zou graag lid willen worden van de Kuifje's Club (Zie rubriek Club) en verlangt naar een nieuw verhaal van Kuifje. Nog wat geduld, het komt en 't zal prima zijn!

8837D — 537R9 — 3868D

FRANS DE BILLE, van Zuun, stuurt me zomaar eventjes 500 nummers van autoplaten op twee blaadjes van een klasdaboek. Het is niet de eerste maal dat ik zo'n reeks autoplaatnummers krijg, maar nog steeds ben ik niet te weten gekomen wat de bedoeling daarvan is. Kun jij het me soms niet laten weten, Frans?

DIERENVRIENDEN

JOHAN en BOUDEWIJN BUCKINX schrijven me: «Als ge bij ons komt, Kuifje, zullen we je onze collectie dieren laten zien. We hebben duiven, parkieten, vissen, tijgervinkjes, zilverbekjes en een hagedis die we in de helde gevangen hebben.»

Zorg er maar goed voor, vriendjes, wanneer ik komt een van mijn medewerkers wel eens kijken.

BESTE DANK

aan al de lezers die me van uit alle hoekjes waar ze hun verlof doorbrengen, binnen en buiten het land, kaartjes stuuren. Ik vind het bijzonder leuk een aangename attentie. Speciale groeten maak ik over aan Eddy en Francis Geniets, die me schreven uit Miramuide en Jan Aerts uit Knokke.

Alle vrienden van KUIFJE worden hartelijk uitgenodigd te verschijnen van de ouders een bezoek te brengen aan:

L'ENFANT ROY,

Jules van Praetstraat, 16-20, Brussel (nabij de Beurs)

Je zal er geschenken ontvangen: (Ijschocolade, koekjeszeep, tandpasta en je foto op briefkaartformaat door Cinephotopress).

Deze foto geeft je de kans deel te nemen aan de kosteloze prijsvraag voor de meest fotogenieke meisjes en jongens.

Er zijn voor 20.000 F. prijzen! Bovendien is er een leeszaal KUIFJE, waar men de laatste Kuifje's kunnen kan lezen!

Men zegge het voort!

CLUBNIEUWS

EEN NIEUWE CLUB TE MORTSEL

GUY MAES, Mechelse Steenweg, 163, Mortsel, schreef me dat hij samen met zes vrienden een Kuifje's Club heeft opgericht. Onze lezers uit Mortsel, schreef me verzocht zich met Guy Maes in verbinding te stellen om de Club van Mortsel te versterken, want hoe meer vrienden hoe meer vreugd! Wanneer dient ik het eerste verslag over de clubactiviteiten?

HOE KAN EEN HOLLANDS LEZER ZICH LATEN INSCHRIJVEN?

HOLLANDSE Kuifjeslezers die graag zouden worden aangenomen tot de Kuifje's Club sturen hun naam, voornamen, volledig adres en geboortedatum (in blokletters) samen met 50 ct. in postzegels naar onze Hollandse vertegenwoordiger heer G.J. Raat, Singel 231 te Dordrecht, die er zal voor zorgen dat ze zo spoedig mogelijk hun lidkaart krijgen, samen met de rooster voor het schrijven en ontvijferen van geheime boodschappen

OPEN OF GESLOTEN?

Deze rubriek heeft veel belangstelling gewekt, zowel bij de lezers als bij de ouders. Vandaag geef ik nog enkele opinies over dit probleem:

DE OUDERS HEBBEN HET RECHT

de brieven die voor hun kinderen bestemd zijn te openen en te lezen, en zelfs achter te houden, indien ze onbehoorlijke dingen zouden bevatten. We vinden dat misschien minder prettig, maar toch is het beter zo, meent mevrouw Marie-Kristien Uyttenhove, van Aarschot.

HET IS GOED

dat de ouders eerst een brief lezen vóór hem aan hun kinderen te geven, schrijft Benoit Hoogé, van Aalst. Mijn ouders doen dit ook en ik vind het normaal.»

DE PLICHT EN HET RECHT

Ik vind dat de ouders de brieven van hun kinderen niet moeten openen, want dit bewijst dat ze geen vertrouwen in hen hebben, en dan zouden ze er dus niet kunnen gaan correspondeeren. Vooral wanneer het een regelmatige correspondent is die de ouders persoonlijk kennen, evenals de familie, moeten ze het niet doen, omdat de meedelen waar geen kwaad aan verwonden is, maar waarvan ze toch liever hebben dat de ouders het niet lezen. Doch wanneer de kinderen de afzender niet willen bekend maken, hebben de ouders de plicht en het recht voor het welzijn van de kinderen de brieven te lezen.

Dat is vrank en vrij de mening van Johanna Steverlinck, van Kortrijk.

Volgende week beslisten we dit onderzoek.

Het weekblad KUIFJE: *Redactie:* Lombardstraat, 24, Brussel. — P.Ch.R.: 1909.16. — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc. — Gedrukt in hello door: De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — *Publicitelt:* [illegible]

2-9-54

FRANKEN TEGEN ROMEINEN

Marcus doodde een beer en won daardoor de sympathie van de Franken. Met zijn zus is hij in het Frankisch dorp aangekomen.

43 HIER moeten we even teruggaan in de tijd. Je herinnert je misschien nog de Romeinse legioenssoldaat, die op z'n toren de wacht hield en het alarm gaf. Die soldaat kreeg de bijnaam De Vret omdat hij zo mager en zijn steen zo scherp was. Het is dezelfde soldaat die Ariulf thans heeft gevangen genomen. Hoe De Vret daar in dat woud komt ? Het is een lange geschiedenis. Hij vocht als een leeuw maar bemerkte al spoedig dat de Romeinen in de pan zouden gehakt worden... Hij vluchtte in het woud dat tegen de morgen helemaal verlaten was, daar de Franken hun vijand nazetten.

44 DRIE maanden lang leefde hij in de wouden tegen de flank van het Taunusgebergt en at worteis en rauwe vlees. Het water van de klare bronnen viel niet erg in zijn smaak doch hij zou zijn vrijheid niet hebben willen ruilen tegen een slok wijn. Mager, vuil, met een lange stekelige baard en verscheurde tunica, stapte hij die morgen naar een valstrik, die hij de avond te voren opgesteld had.

— Die domoor, lachte hij, toen hij een dikke haas in de strop zag zitten en stapte opgewekt naar de open plek waar zijn proot lag.

Plotseling stond Ariulf voor hem en was hij zelf gevangen.

45 UIT vriendschap voor Marcus liet Ariulf zijn gevangene het leven en behandelde hem goed.

Weken, maanden verstrijken. Het jachtseizoen was ingetreden en iedere morgen trokken de jonge krijgers het woud in om het wild op te sporen. Op zekere dag ontdekte men een troep everzwijnen. Marcus vergezelde Ariulf. Nagezeten door de honden, zochten de dieren te ontkomen. Marcus kijkt bewonderend naar een reusachtig everzwijn dat Ariulf neergeveld heeft en merkt niet dat de honden plotseling stil zijn. Een groot everzwijn, dat eenslaps opgedoken is, loopt pijlsnel op Marcus toe.

46 DE jongen gilt van schrik als hij dat logge monster ziet afkomen en slaat de handen voor de ogen... Doch de verwachtte schok komt niet. Hij hoort links van hem snelle passen en brullend valt het everzwijn voor zijn voeten neer... Hij opent de ogen... Een lange werpspies doorboorde het enorme dier... Naast hem staat Ariulf die lacht en roept : « Nu zijn we effen, jonge Romein » Een grijsaard die het schouwspel aandachtig volgde, treedt nader en zegt tot Ariulf : « Je bent dapper. Zonder jou ingrijpen zou Marcus niet meer van deze wereld zijn geweest. Atto zou fier zijn op je ! »

47 DOCH wat gebeurt er ondertussen met Atto, de dappere hoofdman van de Franken ? In de vreselijke strijd om Turnacum vond een derde van zijn krijgers de dood maar toch rukte hij op naar het Zuid-Westen van Gallië. De Franken ontmoetten weinig weerstand en op zekere dag zagen ze de hoge muren van een grote stad, die ze stormenderhand innamen. Een Romein deelt Atto mede, dat een machtig heir op weg is om de Franken de pas af te snijden. Atto aarzelt geen ogenblik : hij gaat de Romeinen tegemoet. Heiaas ! Hij weet niet wat er hem te wachten staat...

48 WANNEER de Romeinen de komst van de Franken vernemen, stellen ze zich op achter een riviertje. Stoutmoedig en onverschrokken wagen de Franken de aanval. Vele krijgers zinken echter in het slijk en de anderen worden op een dichte regen van pijlen onthaald. Dan snellen de Romeinen met het blanke zwaard op hun tegenstrevers af... De strijd is hevig. Na enkele uren ziet Atto dat hij verloren is. Hij verzamelt de overblijvende krijgers en trekt zich terug. De Romeinse ruiters, achtervolgen de kleine groep Franken die, zo snel ze kunnen, in de richting van het Noorden verdwijnen, niet eens

CHLOROPHYL tegen de zwarte ratten

Torpedo Ward door de zwarte ratten gevangen genomen en aan de folterpaal gebonden. Chloro bombardeerde de zwarte ratten en landde naast zijn vriend...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

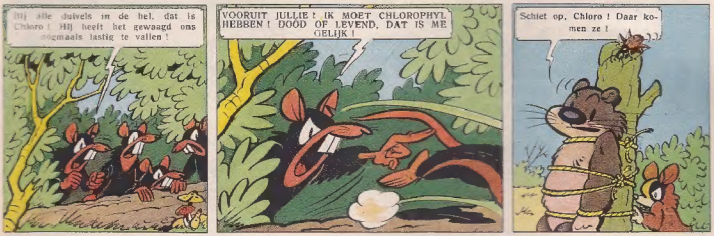

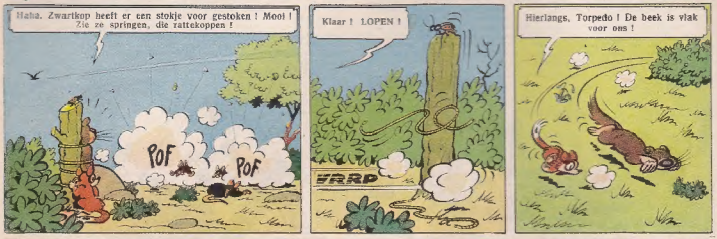

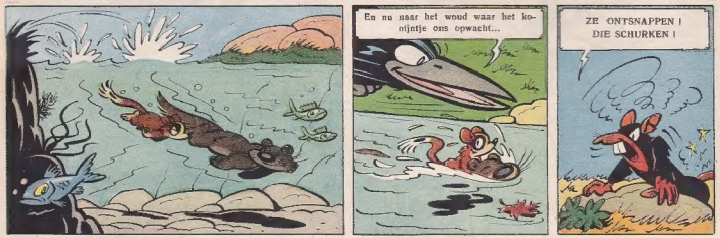

Wordt voortgezet...

TWEE SCHADUWEN IN DE STORM

Dr Vexell, die opgesloten werd in de somberste cel van Scolbocrov, trachtte te ontsnappen doch gelukte daarin niet. Hij werd opnieuw gevangen genomen en ditmaal luidde het vonnis: Naar Siberie...

HET FANTASTISCH AVONTUUR VAN

DR VEXELL

GEILLUSTREERD DOOR JAN GRATON

REEDS twee dagen wachten de gevangenen op de komst van de trein. Men had hen in de beestenwagens gestopt, die in het station stonden. Die wagens hadden slechts één getralied venstertje en de ongelukkigen, die er in moesten wachten, hadden niet eens de plaats om te gaan zitten; ze moesten rechtop blijven staan.

Op het einde van de tweede dag, vlak bij het aanbreken van de nacht, hoorde men een langgerekt gefluit. De trein die de gevangenen zou meenemen naar de rand van het graf, was in aantocht. Het duurde lang vooraleer de wagens aangehaakt waren. Men hoorde bevelen schreeuwen en vloeken. Bij iedere schok botsten de gevangenen ruw tegen elkaar. Ze hadden de kracht niet meer om te protesteren, ze kreunden slechts. Dat duurde een uur. Dan zette de trein zich langzaam, steunend in beweging...

DE uren liepen voorbij. Door het klein venster kon men onder het helder maanlicht het landschap zien voorbijglijden. Het was een woest gebied. Uitgestrekte wouden en eindeloze steppen wisselden elkaar af. Zo ver men zien kon was er geen huis en geen spoor van enig mensenleven te ontdekken.

Dr Vexell trachtte zelfs niet meer te slapen. Hij wist dat het nutteloos was. Heel de nacht hield hij de ogen wijd open. Ze brandden hem in het hoofd, maar als hij ze sloot dan was het nog erger.

Toen het morgen werd, gilde de stoomfluit lang en de trein vertraagde z'n vaart. De locomotief stond nog niet helemaal stil, of de gevangenen hoorden snelle voetstappen op het perron en wapengeklater... De deuren werden geopend. De heldere morgen drong binnen en al de gevangenen ademden diep de ijskoude lucht in... het was net of ze dronken aan een klare bron...

Daar weerklonken de bevelen reeds :

— Naar buiten ! Naar buiten ! Onmiddellijk !

Wat gebeurde er ? Waarom stopte de trein ? Er was aan de horizon geen vesting te bespeuren, geen kamp, geen dorp, niets anders dan een dicht woud. Zou men hen daar achterlaten ? De werkelijkheid was minder romantisch... Ze moesten er werken ! Ze moesten twintig bomen vellen die dadelijk gezaagd en gehakt werden. Ze werden dan naar de locomotief gedragen, waar een speciaal droogtoestel het mogelijk maakte ze dadelijk te gebruiken.

Soldaten met zagen en bijlen stapten uit de eerste wagen. Ze deelden de werktuigen aan de gevangenen uit. Andere soldaten, met het machinegeweer tegen de heup, bewaakten de werkzaamheden.

Toen de twintig bomen geveld waren, moesten de gevangenen terug in de wagens stappen. De trein reed voort naar zijn verre bestemming.

Acht eindeloze dagen en acht eindeloze nachten verliepen.

Als hij wonder kwamen al de gevangenen levend aan het einde van die reis. Toen de deuren voor de laatste maal geopend werden, zagen de ongelukkigen een uitgestrekte sneeuwvlakte. Onder strenge bewaking stapten ze uit en gingen naar een reeks gebouwen die men voor een kaserne of voor een strafgevangenen kamp kon aanzien. Alvorens binnen te treden, werden ze afgetast, kregen ze een nummer en werden ingeschreven in een register.

Voor de gevangenen begon een nieuw bestaan. Veel moedige mannen zouden de dood hebben verkozen boven dit bestaan...

★

DE groep gevangenen, waartoe Vexell behoorde, werd ondergebracht in een rechthoekig gebouw. Tegen de wanden lagen harde strozakken. Twee grote lampen met een spiegel, verlichten de zaal en zes tot de tanden gewapende schildwachten patrouilleerden heel de nacht door de smalle gang, die de zaal in twee verdeelde. Tegen de morgen bracht men de gevangenen soep, die haastig ingenomen werd. Neen, niet omdat ze zo lekker was, doch ze was heet en ze gaf voor enkele minuten het gevoel heel hun verkleumd lijf te verwarmen.

Heel de dag werkten ze in het nabijgelegen woud. Ze velden de machtige bomen en zaagden en hakten ze in grote of minder grote blokken al naar gelang het hen bevolen werd. Het was zwaar werk maar het leidde de gedachten af en in ruil kregen ze 's avonds eten dat warm, goed en voedzaam was. De schildwachten keken toe terwijl de gevangenen werkten en ze waren er steeds op voorbereid iedere ontsnappingspoging te verhinderen. De ongelukkige die het zou gewaagd hebben weg te lopen, zou nooit ver geraken want ook in het woud waren er wachtposten die geen munitie moesten sparen !

Dr Vexell wist dit, hij wist dit maar al te goed en toch maakte hij alweer plannen om te ontvluchten. Met z'n scherpe ogen had hij reeds gemerkt, dat de bewaking op sommige ogenblikken minder streng was. Maar dan was iedereen moe en uitgeput en niet meer in staat ook maar honderd meter te lopen.

Nabij het hoofdgebouw had Vexell een enorme stapel planken ontdekt en hij had bedacht langs die kant te vluchten, zodra hij daartoe de kans zou krijgen...

Zeven dagen na zijn aankomst in het kamp, was de gelegenheid gunstig.

De gevangenen hadden die dag langer gewerkt dan gewoonlijk en het was al donker als ze terug naar het kamp werden geleid. Vexell was de laatste van de rij. Achter hem liep een schildwacht en aan zijn onvaste stap kon men goed merken, dat hij een glas te veel had gedronken. De andere schildwachten liepen naast de rij en draaiden zich nooit om. Vexell deed alsof hij zó moe was, dat hij nauwelijks meer gaan kon. Hij wankelde, struikelde, liep in zigzag over het smal pad. De soldaat, die de rij sloot, scheen heel gerust in de zaak. Toen ze het hoogte van de stapel planken kwamen, stootte Vexell zijn gebuur, een kalme reus die met het hoofd naar de grond liep, met de elleboog aan en blikte in de richting van het hout. De man begreep dadelijk. Al de rest gebeurde bliksemsnel en de schildwacht bemerkte niets...

MINUTEN later hoorde men al schreeuwen en vloeken. Dat duurde echter niet lang. Weldra werd alles weer stil. Hier waren geen schijnwerpers en ook geen sirenen, geen auto's en geen motorboten... Niets dan de stilte. En die stilte was bijna angstwekkender.

Intussen liepen Vexell en zijn gezel zo hard ze konden. Ze gleden tussen de bomen, holden over de vlakten. Het was net of de hemel met hen was, want de sneeuw viel in dikke vlokken en de wind stak op als om al hun sporen uit te wissen...

De moeheid maakte zich nochtans van de twee vluchtelingen meester. Ze voelden hoe hun krachten afnamen. Lang zouden ze niet meer kunnen lopen... Ze waren de gevangenis ontvlucht... Waarom ? Om van honger en koude om te komen of om door de wolven verscheurd te worden ?

Het was op het ogenblik dat Vexell languit en doodmoe in de sneeuw lag en hoopte te mogen sterven, dat hij een klein, flauw licht ontwaarde dat flakkerde te midden van de sneeuwstorm...

VOLGENDE WEEK :

DE GEHEIMZINNIGE TRAPPER

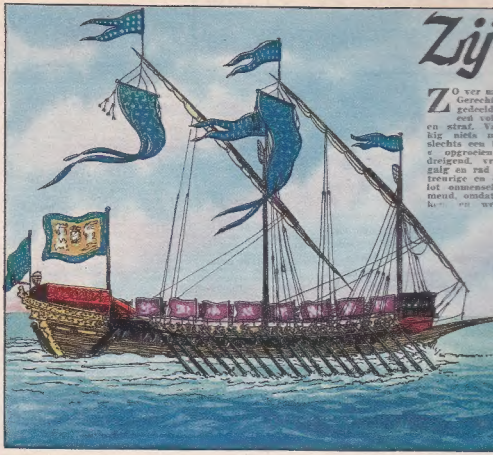

Zij roeiden te

ZO ver men kan terugblikken in de geschiedenis was Gerechtigheid, waren er schuldigen en werden er straffen gedeeld. Al naar gelang de zeden en de gebruiken van een volk en de evolutie van dit volk, veranderen ook de straf. Van brandstapels of radbraken, hoort men tegenwoordig nog nauwelijks meer, vergeetputten en schandpalen hebben slechts een historische waarde. Toch ken je het spreekwoord: opgroeien voor galg en rad? en dat klinkt nog steeds dreigend, vreesaanjagend. Onze Zuiderburen gebruiken het woord galg en rad het woord galei? en dat woord roept een treurige en beschamende geschiedenis op. Treurig, omdat het eenmaal zo was dat dit van de galeislaven, beschamend, omdat de mensen, die de macht hadden en recht kwamen, er weinig medelijden voelden met hun evenmens.

DE galei was zowel in de Oudheid als in de moderne tijd een typisch vervoermiddel voor de volkeren rond de Middellandse Zee. De Grieken hadden galeislaven, de Romeinen, de Spanjaarden en de Fransen eveneens. Nooit heeft men gehoord dat er in Venetië of Genua gekette slaven roeiden. Daar roeiden vrije zeelui en soldaten. Ook de Barbarijse piraten hebben hun tank ook steeds zo weinig mogelijk gebruikt: ze hadden geen slaven, en roeiden met eigen strotrecht. Komt het woord galeislaaf dus niet voor?

Er waren galeien met één rij roeiers, met twee, drie, vier en zelfs meer. Hoe meer er waren, hoe sneller ze konden bovendien zeilen, waren ze ook groter, dan werden altijd meer roeiers gebruikt. De laatste galeien, die nog door Turkse, Griekse en Italiaanse zeelieden werden gebruikt, hadden vijf roeiers per bank.

Bovendien galeien met slechts een rij roeiers hadden meestal een lichtere bouw. Van de galeien met meer roeiers waren de roeibanken zo breed, dat ze op de bovenste rij een soort galerij vormden, waarop de roeiers konden staan. Op de galeien met slechts een rij roeiers zaten de roeiers op de roeibanken.

DE NAJA

...tot in de dood

3.000 soldaten. Wanneer afkomen had ... drijvende eiland ... nieuws onder de zon, zelfs de grote oorlogsbodems niet! De [illegible] galei van de Oudheid wa[illegible] nen van Archi[illegible] mers een [illegible] vissen, stallen [illegible] een gymnasium en een tempel waarvan de wanden belegd waren met edelstenen.

De zg. «moderne» galei bleef in de Middellandse Zee in gebruik van de XII tot de XVIII eeuw. In het begin veranderde de [illegible] van de roeispanen enkele keren, later hield men zich aan één rij van vijf en twintig tot zes en twintig roeispanen aan weerszijden van het schip geplaatst. Een roeispan mat ongeveer zestien meter en werd door vijf galeislaven bewogen.

WAAR haalde men nu de galeislaven? Heel in het begin was het roeien op de galeien een beroep zoals een ander. De jonge Trojanen maakten er een sport van. Dit veranderde echter, en in Carthago bv. werden krijgsgevangenen en slaven naar de galeien verwezen. In de Middeleeuwen kon men zowel om een brood te stelen als om een moord tot de galeien veroordeeld worden. De misdaad zelf deed weinig ter zake, wat telde was het feit of er veel of weinig roeiers nodig waren. Hendrik II, [illegible]

sen in Canada de opdracht zoveel [illegible] gevangen te nemen (die hadden helemaal niets op hun kerfstok) om zijn galeien te [illegible]olken. We moeten hier misschien aanstippen, dat Colbert een de grondleggers van de Franse [illegible]ogsvloot was. Kardinaal Richelieu stuurde de Protestanten [illegible] naar de galeien.

WAAROM nu was het lot van de galeislaven zo onmenselijk? Ze waren twee aan twee geketend op een bank en moesten op die bank hun leven slijten, ze moesten er eten en slapen, in één woord ze konden niet meer van die bank af. Een gang [illegible] galei [illegible] wachters gewapend met ossenpezen. Onnodig je te vertellen, dat ze die ook gebruikten! De ongelukkige slaven waren blootgesteld aan de zon, de wind, de regen en de koude. Ze kwamen er vlug aan hun eind. Wanneer een galei tijdens de zeeslag geraakt werd of zonk in een storm, dan werden de roeiers niet eens losgemaakt. Ze zonken aan elkaar en aan hun bank gekluisterd.

Of de officieren die in operette-uniformen over de brug van de galei wandelden, geparfumeerd waren en zelfs parfum in hun ring droegen, dan geen medelijden hadden? Misschien waren er wel gevoelige zielen tussen, maar over het algemeen werd een slaaf niet eens aanzien als mens.

In 1754 — dat is nu twee honderd jaar geleden — zond Frankrijk [illegible] buiten met riemen, werden buiten dienst gesteld. Vermits men de schepen niet meer gebruikte, waren ook de slaven overbodig.

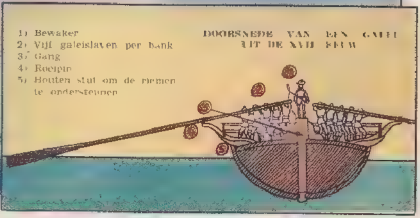

...AVALLEI

De vader van [illegible] zijn reisavon[illegible] door de maharadja [illegible] Ramaian [illegible] eerste minister

EEN VERJONGINGSKUUR

IEDEREEN kent de silhouet van de M.G., dat klein Engels sportwagentje (meestal in het rood geschilderd) dat zich overal nerveus weet tussen te wringen en dat men meestal in handen ziet van echte baandrijvers. De M.G. heeft een prachtig verleden. In 1933 won de vrouwelijke piloot van George Eyston met deze wagen de 24 Uren van de Mans. Onlangs nog behaalde de Engelse kolonel Gardner, met zijn speciale M.G. met een 1250 cm3 motor, op de autostrade van Jabbeke, de 253 km. per uur ! De serievagens halen de 138 km. (gechronometreerd). We hadden graag een technische beschrijving van de wagen gegeven, maar de invoerder van deze wagen liet er ons slechts een beetje van een paar uur met een chauffeur mee maken.

De nieuwe M.G. ziet er wat moderner uit : de calandre werd lichtjes gebogen, de motorkap 7,5 cm. verlaagd (wat een beter uitzicht geeft op de baan), de koplampen werden in de carrosserie ingebouwd.

KINDEREN EN HONDEN ONGEWENST

WIE met een M.G. wil rijden, mag met geen kleintje vervaard zijn. Een jong gezin met een kind kan al niet meer aan een M G denken, want er is geen « hulpplaats ». Een hond kan je ook niet meenemen, want dat beest kan zich onmogelijk in het ondiepe bakje achter de zetels recht houden

VERZEND JE BAGAGES PER SPOOR

WIL je een lange reis met een M G ondernemen, dan kun je niet veel koffers meenemen Achter de zetel kun je amper een paar valiezen bergen (en dan moet je ze nog goed vastjorren). Men verkoopt wel een speciaal onderstel om nog andere koffers boven het reservewiel vast te maken, maar dat is maar een noodoplossing. Ze is niet erg practisch Wanneer je dus met zijn tweeen een lange reis wil ondernemen verzend dan je koffers per spoor

VERGEET DE ASPIRINES NIET !

NA het proeftochtje heb ik verschillende malen moeten nieuwen en iedereen weet wat dat betekent : een flinke verkoudheid ! Al de verstokte M.G -chauffeurs zijn erns gezind om te verklaren dat men niet erg gevoelig mag zijn voor verkoudheden, want anders rijdt men liever niet met een M.G. Sportieve jongelui vinden de M.G terecht een ideale wagen, maar weten er zich altijd naar te kleden met dikke lederen jassen, mutsen en wat weet ik nog

VERKLARINGEN

1 Richtingaanwijzer
2 Ruitenwisser
3 Starter
4 Lichtschakelaar
5 Contact
6. Choke (luchtklep)
7 Regelbare voorontsteker
8 Controlelampje koplichten
9 Benzinereserve
10. Dynamo controle lampje
11 Toerenteller
12 Watertemp
b) Oliedruk
c) Amperemeter
13 Snelheidsmeter
b) Kilometerteller
c) Avg. km teller
14 Versnellingen

Wanneer men ze zo van achter bekijkt, dan blijft de M.G. niettemin een wagen die alleen de verstokte M.G.-liefhebbers (er zijn wel 50 M.G. clubs !) en de Engelsen kan bekoren. De fijn M G -mechaniek verdient een moderner carrosserie.

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

DIE ARME TEKENAAR

GOUD VOOR ROME

De man met de purpere mantel volgde Titus, tot einde het kamp van de rebellen te vinden. Lamhik bracht hem echter op een dwaalspoor...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

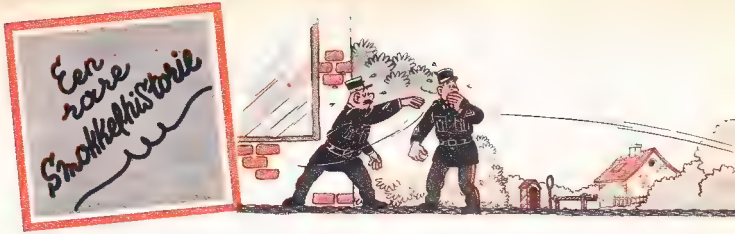

CHEF, nu zal je eens wat beleven!

— Doe wat je wilt, Casimir, maar voor de drommel weerp raak! Ze hebben nu al tien punten voorsprong op ons. Als je ook deze worp mist, dan zal ik drie rondjes mogen betalen!

Bijna met hun neus tegen de grond, de aderen op het voorhoofd gespannen van de warmte, keken de vier mannen toe. Ze hielden hun adem in...

— Gooi dan toch eindelijk! riep Victor Faguet

Casimir zette de linkervoet vooruit, concentreerde al z'n aandacht op de zware bailen, die enkele meter voor hem lagen, zwaaide de rechterarm op en neer en gooide z'n bal dan heel precies in de richting van de kleine, koperen bol. Hij had z'n worp goed berekend maar, op het ogenblik dat zijn bal de grond raakte, lag er een keitje in de weg en dat deed de bal uit de juiste baan wijken...

DE broers Faguet klapten in de handen van blijdschap, maakten een luchtsprong en dronken hun grote pint bier in een teug uit. Eens te meer eindigde het spel ten nadele van de douaniers en waren zij het die het gelag moesten betalen

Celestin Bertmans, brigadier bij de douanen, vaagde met een grote, rode zakdoek het zweet van z'n voorhoofd en zette z'n pet terug op terwijl hij zuchtte

— Is het niet ongelukkig dat ik de pinten moet betalen van zo'n twee lue smokkelaars als jullie?

— Maar we beletten je niet te winnen, lachte Jozef Faguet

— En wat het smokkelen betreft, zo voegde Victor er aan toe, je weet toch dat we het stielje reeds hadden opgegeven voor jij hier brigadier werd benoemd!

— Jaja, dat zeg je wel maar ik weet beter! Ik hou jullie in het oog en je weet dat ik met gekscheer met die zaken, hé! Dienst is dienst en als ik jullie oont betrap, krijgen jullie een proces dat niet van de poes zal zijn!

Celestin Bertman betaalde de drie rondjes en ging dan met zware stap terug naar zijn post te Zwartkapelle, op de voet gevolgd door zijn helper, Casimir, die geduldig de boze huim van Bertmans over zich heen liet gaan..

★

ENKELE dagen later zaten de broers Faguet in hun huisje, op een kilometer van de Frans-Belgische grens, bij het avondmaal

— Wil je er deze nacht toch op uit? vroeg Jozef aan z'n broer. Dat lijkt me erg gevaarlijk.. volle maan.. en de brigadier!

— Gevaarlijk of niet, ik moet gaan, bromde Victor. De auto van Meulesteen komt om middernacht bij de oude molen. Als de vrek z'n goedje niet krijgt, is het mogelijk dat hij in het vervolg niets meer wil kopen van ons!

Victor, de oudste van de Faguets, spuwde op de grond, schopte zijn hond in de flank, nam z'n pet van de haak en stapte over de drempel. De grote, zwarte, Vlaamse koehond volgde hem en beiden verdwenen spoedig in de duisternis.

Het weer was zacht en Victor stapte vlug over het klein pad, aan beide kanten door een hoge haag omzoomd. Om dit uur kwamen er zelden of nooit grenspatrouilles over dat pad

De moeder van de twee Faguets woonde aan de overkant van de grens. Ze baatte er een kleine, typische grensherberg uit en kweekte wat groenten in haar tuintje Bij haar kwamen de smokkelaars hun tabak, speelkaarten en nog andere waren afhalen die ze dan achter de rug van de douaniers, naar Frankrijk smokkelden

Victor zag weldra het verlichte venster van de herberg Even later duwde hij de deur open. Hij groette zijn oude moeder, door even de hand aan de pet te brengen en haalde achter de hoge toog de linnen zak, die reeds met tabak gevuld was. Victor wierp de zak over de schouder, snoerde hem op de rug vast en stapte zonder een woord te zeggen naar buiten

— Pas op! zei de oude vrouw toen ze de deur achter hem sloot

Nu begon het gevaar inderdaad pas. Met de dertig kilo op de rug kon Victor niet meer zo vlug gaan. Hij zou hetzelfde weggeltje nemen, dat was een omweg maar het was veel veiliger

Op het ogenblik dat Victor door de beek, die de grens tussen de twee landen vormde, wilde waden bleef de hond plotseling staan Victor, deed hetzelfde. In het licht van de maan zag hij de gestulkte gedaante van de brigadier verschijnen

— Halt! schreeuwde Celestin Bertmans en liep in de richting van Victor Faguet.

Deze laatste had zijn pak al in de dichte struiken geworpen, was over de haag gesprongen en reede als een gek door de velder

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

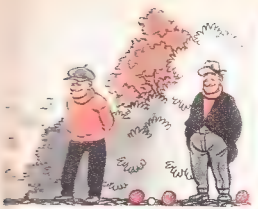

... douanier dacht dat hij de smokkela... ... wel zou terugvinden en dat het er aller... ... op aan kwam de dader b... de kraa... ... vatten. Hij sprong dus op zijn beurt over ... haag en zette de smokkelaar na. Maar al ... Fagnets hadden lange, gespierde benen en ... zonden lopen als hazewinden.

Victor vloog over de tarwe- en haverakkers, bukte zich nu en dan en veranderde plotseling van richting zodat de arme dikbuikige brigadier na een kwartiertje hijgde als een paard en het moest opgeven. Brommend keerde hij naar de plaats, waar hij de smokkelaar voor het eerst gezien had, om de koopwaar op te sporen en mee naar het kantoor te nemen. Hij zocht tussen de takken ... struiken, tastte tussen het hoge gras, ... tussen het riet langs de oever van de ... maar niets... niets te vinden! Er ... geen twijfel mogelijk: hier had de smokkelaar ... zak neergegooid. Kijk, daar zag je z'n voetsporen nog duidelijk staan.

Celestin Bertmans liep woedend naar zijn kantoortje terug.

VERVOLG BLZ. 18

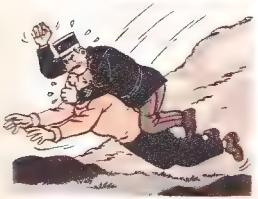

EEN MOOI GESCHENK

OM WEER NAAR SCHOOL TE GAAN!

JE KRIJGT DEZE MOOIE PORTEFEUILLE IN RUIL VOOR

250

KUIFJE's PUNTEN

ONZE ANDERE GESCHENKEN

Prentkaarten KUIFJE (5 prachtige onderwerpen), per reeks ... **50 punten**

Prentjes sprookjes van Perrault :
Deze collectie illustreert acht mooie sprookjes. Voor het album : vier reeksen van vijftig prentjes. Per reeks . . ... **75 punten**

KUIFJE's WIMPEL (vier kleuren) ... ... **100 punten**

Collectie « DE ANTWERPSE DIERENTUIN »
Bevat drie reeksen van twintig foto's in relief. Met speciale bril. Per reeks .. . . . . **200 punten**

KUIFJE's puzzle op hout . . . . . **500 punten**

Blokjesspel KUIFJE ... ... **500 punten**
Bovendien de prachtige collectie chromo's getekend door Hergé. Iedere album bevat tien reeksen van zes chromo's

Zijn thans verkrijgbaar :
VLIEGTUIGEN (oorsprong tot 1900), reeksen 1 tot 3
VLIEGTUIGEN (oorlog 1939-45), reeksen 1 tot 9.
AUTOMOBIEL (oorsprong), reeksen 1 tot 4.
MARINE, reeks 1
LUCHTSCHEPEN, reeksen 1 en 2
SPOORWEGEN, reeks 1. Per reeks ... ... **100 punten**

DE KUIFJE's BON STAAT OP DE VERPAKKING VAN VOLGENDE PRODUCTEN :

DOOR WILLY VANDERSTEEN

VOEG DEZE BON BIJ JE COLLECTIE

DE NIEUWE AVONTUREN VAN

TEKST EN TEKENINGEN

POM EN TEDDY

VAN FRANS CRAENHALS

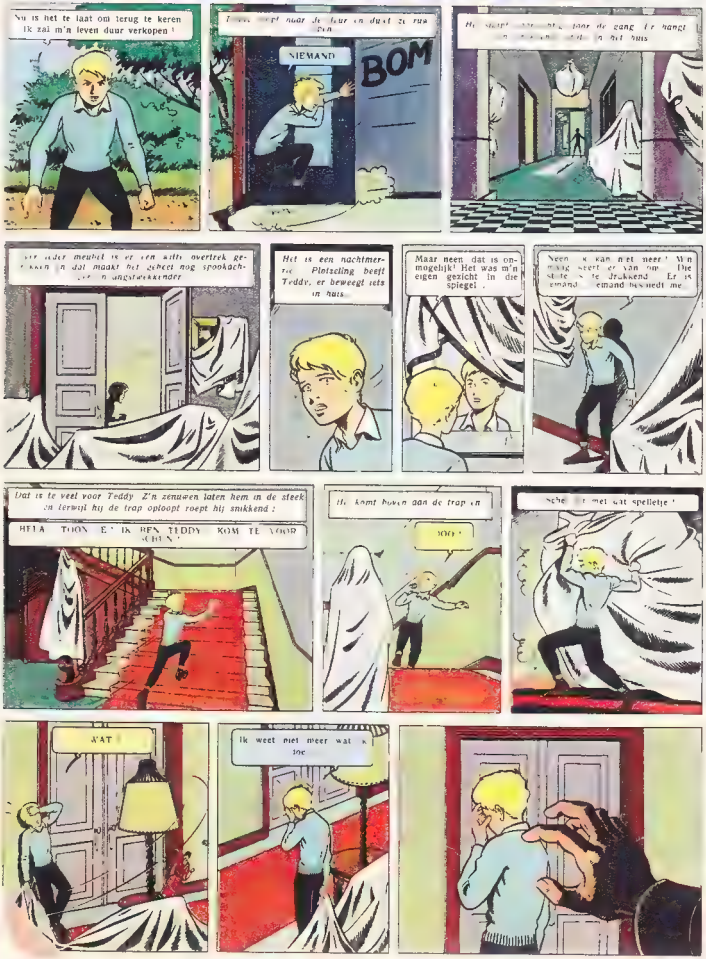

DE WITTE RUITER

TWEEDE DEEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Het paard van Pijl werd door de nieuwe handlangers van Koenraad geveld, dit van IJzerhakker ging aan de haal. Johan gaat alleen op zoek naar het geneesmiddel voor hertogin Claudine.

Wordt vervolgd.

EEN RARE SMOKKELHISTORIE

VERVOLG EN SLOT

HA, die bandiet! Ha, die schobbejak! bromde hij, als ik je ooit te pakken krijg dan...

Maar de brave brigadier was lelijk beet genomen door de handige smaak, die niet alleen zijn achtervolger had kwijtgespeeld maar bovendien de kans had gezien zijn kostbare tabak te gaan halen...

★

WIE de brigadier de volgende morgen ontmoette, moest niet vragen wat er gebeurd was. De arme man zag rood als een kreeft, sloeg met de vuisten op de stapel papieren die op z'n schrijftafel lag en schold de arme Casimir uit dat het een aard had.

— Haha! Die Faguets houden me voor 't lapje maar wacht... Wie laatst lacht, best lacht!

Diezelfde avond lag de brigadier in de struiken op een vijftigtal meter achter de hut van Jozef en Victor Faguet. Vandaar kon hij het gaan en komen van de broers nagaan.

Het was 11 uur en reeds helemaal donker, toen de brigadier een gedaante, die de lange armen los naast het lijf liet zwieren, zag buiten komen.

— Dat is Victor, dacht Bertmans. Ditmaal heb ik je bij de lurven, kerel!

Een uur lang volgde hij de smokkelaar en bleef, vlak bij de grens, een uur lang plat op de buik liggen en wachtte tot de smokkelaar zou terugkomen. Hij zag Victor uit de kleine herberg van z'n moeder komen en liet hem gerust naderen... Het stond vast dat Faguet opnieuw de kleine weg tussen de hagen zou nemen en dus voorbij de brigadier moest komen...

— Halt! Ik heb je! riep de brigadier toen Victor hem voorbij kwam, en sprong plotseling op de rug van Faguet die in heel z'n lengte pardoes op de grond viel.

— Je bent er aan, man! Geef je tabak af! Schiet op!

Maar noch in z'n hand, noch op z'n rug hield Victor een verdacht pak... Hij lag op de grond gekleefd, onbekwaam nog een lid te verroeren.

— Ik kan zie niet meer bewegen, Celestin. Ik geloof dat al m'n ribben gebroken zijn.

★

BRIGADIER BERTMANS snelde naar de douanepost en kwam enkele minuten later terug met Casimir en een draagberrie. Heel voorzichtig tilden de douanen de smokkelaar op en droegen hem naar zijn huisje. Een dokter woonde er in de streek niet, men ging de apotheker halen en die gaf de raad hem naar het hospitaal te brengen in het naburig stadje.

Een maand later was Victor weer thuis. Men kende hem haast niet meer. Z'n lang lijf was als het ware in twee geplooid en tussen de schouders had hij een grote bochel. Iedereen had medelijden met de sukkelaar en Celestin Bertmans was er het hart van in. Neen, dat hij had hij niet gewild! Iedere avond kwam de ongelukkige Victor voorbij het douanekantoortje om maar de herberg van z'n moeder te gaan.

Celestin verdiepte zich dan in een stapel formulieren en deed alsof hij Faguet niet zag. Voor hem was het een eenvig vervuld...

Dat duurde zo maanden, jaren. Toen werd Victor omver gereden door een wilde fietser. Voor de voeten van de douaniers stuikte hij op de grond... de bochel, de vreselijke bochel van de sukkelaar rolde een heel eind verder en brak in twee.

Er viel een hele partij tabak en speelkaarten uit...

Bertmans ogen werden groot en rond van verbazing. Dan sprong hij op en greep de vermeende sukkelaar bij de kraag.

Victor Faguet was toen weer zo recht als een kaars maar hij verloor zijn vrijheid voor geruime tijd.

DE POST

DE SCHEIDSRECHTER HAD ER GENOEG VAN!

HAMMELBURG F.C. speelde tegen Karlsburg T.S.V. een vriendenpartij. Beide ploegen namen het natuurlijk zeer ernstig op en trachten zoveel mogelijk doelpunten te maken. De scheidsrechter had het vreselijk lastig, te meer daar het publiek van Karlsburg, waar de voetbalmatch betwist werd, het lang niet eens was wanneer hij « offside » floot en joelde en schreeuwde dat het een aard had. Ten lange laatste kreeg de scheidsrechter er genoeg van. Hij liep naar een van de ontevreden toeschouwers, drukte hem het arbitersfluitje in de hand en ging zelf op de plaats van de stomverbaasde toeschouwer zitten. Pas toen de plaatselijke voetbalploeg, onder leiding van de geïmproviseerde arbiter twee doelpunten had geschoord, nam de echte scheidsrechter zijn plaats weer in.

DE SLIMMERD

EEN politieagent strafte een fietser omdat het achterlicht van de fiets niet in orde was.

— Ja, inderdaad, zei de fietser. Ik had er moeten aan denken maar mijnheer de agent, hoe staat het met jouw fiets? Alles in orde? Laat me even kijken.

De fietser nam het rijwiel van de agent eens grondig onder oog en bemerkte dat het achterlicht evenmin functionneerde... De brave politieagent was er lelijk van onder de indruk!

SLAAP ZACHT

MENSEN en dieren hebben beide hoeft aan slaap doch niet iedereen heeft evenveel slaap nodig. Over het algemeen slapen warmbloedige dieren meer dan koudbloedige. Een hond die vier dagen ononderbroken van z'n slaap wordt beroofd, sterft. Ratten hebben vijftien uur slaap per dag nodig terwijl olifanten zich met twee uur tevreden stellen. De haai houdt het record van de slapeloosheid. Hij kan maanden aan een stuk zwemmen zonder een oog dicht te doen!

IETS HEEL BIJZONDERS

IN Tirol trad er voor een vierhonderdtal nieuwsgierigen een goochelaar op. Een heel fameus goochelaar die « een heel bijzondere » kunststuk zou uithalen. Om die bijzondere truc te kunnen uitvoeren, haalde hij in de zaal veertien nuwverken, een hele boel portefeuilles en juwelen op. Op het toneel stond een grote kist. De goochelaar verdween er in en niemand heeft hem nog weer gezien!

Kijk naar deze kraanwagen!

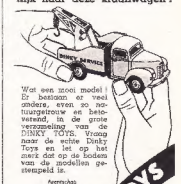

Wat een mooi model! Er bestaan er veel andere, even zo natuurgetrouw en betrouwd, in de grote verzameling van de DINKY TOYS. Vraag naar de echte Dinky Toys en let op het merk dat op de kisten van de modellen gestempeld is.

Agentschap
P. FREMINEUR
Bogaardenstraat 1
Brussel

DINKY TOYS

Vervaardigd in England door Meccano Ltd.

Pat Rick en Mass Tick, die zich alleen door de woestijn van Arizona wagen, worden door de Apachen aangevallen.

PAT RICK EN MASS TICK *in*

Op het ogenblik dat de Apach op Mass Ticks rug wil springen, straalt deze over een rotsblok...

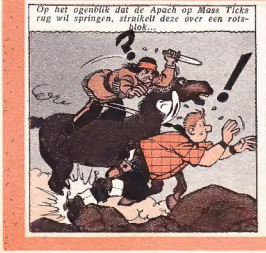

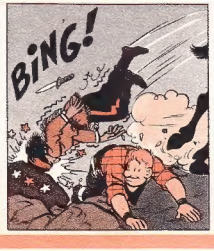

Mass Tick! Hierheen! Dadelijk, komen de anderen!

TIJL ON

LEZERS OP REPORTAGE

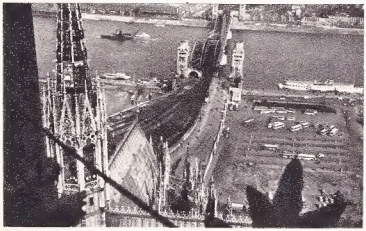

Soldaat Lucien Plas zond ons uit Keulen deze originele opname die hij van de Rijnbrug maakte vanuit de Keulse Domtorens.

GEVAERT PRESENTEERT DE BROEDERS A.B.C.

(Wordt voortgezet.)

O VOOR AARDRIJKSKUNDE !

EEN Zwitsers weekblad publiceerde enkele « pareltjes » uit de antwoorden welke door schoolkinderen gegeven werden tijdens het examen van aardrijkskunde. We geven er hier een uittreksel van :

DE Noordpool, schrijft een leerling met veel fantasie, is bewoond door Eskimo's en Groenlanders die soms met opgestroopte hemdsmouwen voor hun hut staan. De Noordpool grenst door z'n punt een klein beetje aan de Evenaar... »

Een andere begaafde knaap wist het volgende te vertellen : « Bosbranden zijn over het algemeen te wijten aan de zon. Om daaraan te verhelpen zou men de bomen in de schaduw moeten planten. » (Alles is maar een weet !)

Een derde pareltje om de reeks te besluiten : « Op vier Hollanders is er een koe ! » Die jongen meende het wel goed maar het is slecht gedraaid. Wij hopen dat onze Hollandse lezers het de Zwitserse jeugd niet kwalijk neemt...

DE CLUB VAN DE SCHATTENJAGERS

TE Miami, in Florida, werd er een club gesticht. Dat is natuurlijk niets bijzonders, te meer daar het clubleven in Amerika een veel groter omvang aanneemt dan bij ons. Toch is de club waarover we het hebben zeer speciaal, want de leden moeten beschikken over een jacht, de passie hebben voor het zoeken naar schatten en een fortuin hebben dat ruim genoeg is om die passie te bevredigen ! Al de leden van de club zijn dan ook multimillionairs. De secretaris van de club bezoekt reeds voor de vijfde keer al de steden van de wereldbol op zoek naar oude kaarten, waarop vrijbuiters en andere avonturiers in vroeger dagen de plaats van hun verborgen schat zouden op aangeduid hebben. Hij heeft reeds een hele koffer vol van al die kaarten ! Bij zijn thuiskomst deelt hij ze uit aan de leden van de club, deze gaan dan op schattenvangst.

BEN JE AL LID VAN DE CLUB ? Laat je nog heden inschrijven !

HEB JE REEDS EEN BEZOEK GEBRACHT AAN MELI TE ADINKERKE. VERGEET DE KORTINGSBON NIET UIT TE KNIPPEN. HIJ IS GELD WAARD !

EL MOCCO DE WREDE

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

(Wordt voortgezet.)

HET GELE TEKEN

Mortimer viel in handen van Septimus. Deze laatste, wil zich wreken en kondigde over de golflengte van de BBC aan dat hij Mortimer zal vermoorden. Blake en de politie sporen de geheime zender op.

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Enkele seconden later wordt de judas weer geopend en het is het oog van Jeptimus dat thans te voorschijn komt

Dag, professor! Excuseer me voor het feit dat ik me weinig gastvrij toonde voor iemand als jij! Ik had het zo vreselijk druk de laatste uren, te meer daar onze vriend Blake zich heel veel moeite getroost om je terug te vinden! Heb nog wat geduld. In afwachting breng ik je dit ...

Onderaan de deur wordt een klein luik geopend en een dienbord met brood, vlees en fruit wordt binnengeschoven...

Dan gaat Septimus verder:

Ik geef je de raad deze lunch eer aan te doen. Je zult die versterking best kunnen gebruiken en ik verzeker je, dat er geen vergif in gemengd werd!

Je bent werkelijk een vriendelijk, oude schurk!

Het duivels personage slaat de judas snel dicht en murmelt terwijl hij nabij de deur een kleine hefboom overhaalt:

Je tracht te ontsnappen, beste vriend. Ik ken je! Maar dit gat zal je verdoven en je zo zacht en gewillig maken als een lammetje ...

De hetzelfde ogenblik aan de andere kant van de stad. De taxichauffeur, die we laatst ontmoet hebben in een herberg in gezelschap van de Amerikaanse teerling, haast de klap een rechtvaardigen...

Plotseling wordt er vrij hard op de deur geklopt

BOEM BOEM

JA.....

Het licht wordt aangeknipt en een werkmakker stormt binnen...

Wel? Staak je? ... Je zult een uitbrander krijgen, vriend! Je hebt je wagen niet eens in de garage gereden!

Oei! M'n hoofd! Schreeuw niet zo luid! Ik ben met een Amerikaan uit geweest, in tegenstelling tot hetgeen hij me een glas om me te troosten... Dat kon ik toch niet weigeren!

Om je te troosten? Waarvoor?

Ja, een lelijkerd die de benen nam nadat hij me 7 Pond en 7 Shilling moest betalen, zonder te spreken van de 50 Pond die hij me had beloofd indien ik een auto wou achtervolgen, toen deze laatste tegen een autobus terecht kwam, is mijn passagier er van onder gelopen! Ik zette hem na en botste tegen een Yankee die me niet meer heeft losgelaten...

Denk niet meer aan die 50 Pond! Je kan er 500 verdienen indien je de hand kan leggen op een man met een baard of op z'n boek. Kijk!...

Man met 'n baard?

De chauffeur neemt de krant aan, slaat er een blik op en, stoot een Indianenkreet uit ...

Verdraaid! Hij is het! ... Hij is het! ... DAT IS MIJN MAN!

Hij springt uit bed ...

Trekt overjas en pet van de haak en ...

rent naar de trap. Z'n vriend roept hem verbaasd na.

Dick! Dick! Wacht! ...

Vijfhonderd Pond!

(Wordt voortgezet)